

NIET VERWACHT!

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Sanne Donders, 2017

Oumaima Anazoum
Lyceum Kralingen

Het is ongeveer twee uur. Meestal rond dit tijdstip begint het feest leuk te worden. De meesten hebben al veel drank achterover geslagen en gaan dan helemaal los. Het is voor mij ook niet de eerste keer dat ik drank op heb. Toen ik klein was had ik er niet eens aan durven denken om naar zulke plekken te gaan. Dit mocht eigenlijk niet van mijn ouders, zij weten niet eens dat ik hier ben.

Ik ben Sanne, ik ben 17 jaar en ik ben het laatste jaar veel veranderd. Van kleins af aan moest ik altijd mijn best doen op school. Mijn ouders zijn allebei dokter en verwachten van mij dat ik ook ga studeren. Wat vooral is veranderd is mijn uiterlijk, ik heb mijn kapsel veranderd en heb nu ook een andere kledingstijl. Ik draag gescheurde en strakkere kleding en ik heb al mijn haar af laten knippen. Ik wil niet meer doen wat mijn ouders zeggen, ik wil gewoon zelf bepalen wat ik doe.

De tent zit propvol. Er hangt een sterke alcohollicht en de muziek staat keihard. Je kan alleen nog maar communiceren door gebaren te gebruiken. Hier kan ik echt mezelf zijn. Er is niemand die wat tegen me zegt en ik voel me zo vrij. Als ik mezelf kan zijn, dan heb ik echt het gevoel dat ik de hele wereld aankan. Daarom houd ik zo van het uitgaansleven.

Nadat mijn organen doordrenkt zijn met drank, besluit ik om naar huis te gaan. Als ik laat thuiskom is het altijd

hetzelfde. Er zitten twee wachtende ouders op de bank, die ernaar smachten om mij weer eens te vertellen waarom ik fout zit.

Ik kom binnen en verwacht een oersaaië preek over welke domme fouten ik heb gemaakt. Maar deze keer is het anders, er heerst een kille stilte. Er is niemand aan het wachten, er is geen saaie preek en er zijn ook geen boze ouders. Ik loop zachtjes naar boven en kijk in de kamer van mijn ouders, maar er ligt niemand op bed. Dit vind ik raar, want mijn ouders liggen altijd al om 22:00 uur slapen. Ik ga naar mijn kamer en ga me klaarmaken voor het slapen, totdat ik de deur open hoor gaan. Ik hoor twee giechelende stemmen. Angstig loop ik naar beneden met een bezem in mijn hand, voor het geval dat ik iemand neer moet slaan.

Als ik beneden ben zie ik mijn ouders, voor het eerst met een lach op hun gezicht. Volgens mij zijn ze dronken. Dit is iets wat ik nooit had verwacht, mijn strikte en brave ouders zijn uitgegaan. Ik loop naar ze toe. Als ik in de woonkamer kom, zijn ze al neergeploft op de bank. Ze zijn volgens mij bijna buiten westen. Ik pak twee dekens en gooi die over hun heen. Ik ga naar mijn kamer en lach tot het ochtend is.